

(א) לעיל לג: [ע"ש] לקמן
לט. [ע"ש]. (ב) [הוספה]
פ"ד, (ג) [ע"ש] ד"ה
וענין; (ד) [וע"ש] מוס'
סוכה כ"ד, ד"ה רבי יהודה;
(ה) ביצה ד' ע"ב.

ליקוטי רש"י

[שייך לרף י:ז]

בפסוקה בע"פ. אם
כשקצו אדם זה אל לוקח
לעולה ואם זה למטעם
שזו אין הכנה יכול לשנות
בשמים ואם שניה פסול
ואם כשקצו לא פירש אף
על פי שקצו להם שם
ללאחר מיקוץ אין שם של
עליהם ויכול הכנה לשנות
[ויפא. מא.]. קמיייתא.
הלאשה [ע"י ברכות י:ז].
תנאי שקצו מצינא.
אצנת כולם שאין אלה
מאלה מאלה שמתקו כן
[שבת גג.]. דבשינ
רשית
גיבור. והלך נעין
סוס והוא דמין [דמא]
פ"ז מ"ד שני לוגין שאין
עמל להפריש הרי הן
חריסות מתקומות פליג אלה
ללא צע רשית שיהא
שירה יוכיח [מכות יט.].
[ע"ש שייך לרף י:ז]

מרב' מערב אדם שני עירובין. אם
לכאן ויום שני לילך לכאן יכול לערב למורה ולמערב ערב יו"ט^א הראשון:
ואומר עירובי. של מורה יקנה לי היום לזורך מחר ועירובי של מערב
יקנה לי צדן השמשות דלמחר לזורך יום שני דקסדר רבי אליעזר
שבת ויו"ט לאו כחד יומא אריכא
ניניהו אלא שמי קדושות ולכל חד יומא
אית ליה חדא שבתה ובכל חדא
מיקניה ליה שבתה לאיזה נד שיריה
וציה"ש דקמא לדידיה הוא דקי ולא
ליום צ: עירובי בראשון ובשני בבני
עירי ב'. כלומר ואם לא היה רוצה
לילך אלא באחד מן הדדן ביום
ראשון ובשני אין נרץ לזו מתחמתו לא
לכאן ולא לכאן ואינו רוצה להפסיד^ב לא
אלפים של תחומו מכאן ולא אלפים
של תחומו מכאן יערב עירוב אחד
לד שיהא רוצה לילך צו ביום ראשון
ואמר עירובי זה יקנה לי לזורך מחר
ובשני הריני כבני עירי שלא עירב או
אם היה נרץ לילך בשני ולא בראשון
יאמר עירובי זה יקנה לי ציה"ש של
מחר ובראשון אהיה כבני עירי: או
מערב לרוח אחת. לזורך שני ימים:
או אינו מערב ב' עיקר. אפילו לנד
אחד להיות באחד מן הימים כבני
עירו: או מערב לב' ימים. וצממא
פרק היינו לרוח אחת^ג: מוציאו. השליח:
בראשון. ערב יו"ט שלפני השבת:
ומחשיך עליו. עד שיקנה העירוב:
ונפילו ובא לו. שמה יאכל וסוד אין
לו עירוב בשני דקמתי נאכל עירוב
בראשון וכו' וחזר ומוולכו בשני כו':
משתכר בהליכתו. כלומר קנה לו
הליכה ליום מחר: ומשתכר בעירובו.
שאלו וצו"ט אחר שבת דלא אפשר
בהכי מולכו בראשון וחזר והלך שם
בשני לראות אם קיים עירובו ומחשיך
עליו ואם רצה יאכלנו אחרי כן:
מודים אהם ב' שהן ב' קדושות.
דקממיתו אין עירוב לשני דאי קדושה
אחת ה"ל כחד יומא אריכא יקנה בין
השמשות של ראשון לשניה וכוין דשמי
קדושות הן יכול לערב נמי לב' רוחות:
גב' לרוח אחת. דקמתי מתני: מאי
נייהו. פשיטא דלשני ימים קאמר
בניחותא: ולשני הימים. דקמתי: מאי

נייהו. פשיטא לי דלרות אחת קאמר וא"כ תרתי למה לי היינו קמיייתא:
אי אתה מודה ביום אחד. דמערב לרוח אחת או אינו מערב כל עיקר
לב' ימים נמי או מערב כמו ליום אחד או אינו מערב כל עיקר: אב"ל.
אמת כמו אכל שרה ומתרגם קושטא (בראשית ח): שאם עירב ברגליו.
שלא היה לו פת לשגר ע"י שליח ולערב והלך הוא בעצמו וישב לסוף
אלפים אמה עד שקדם עליו היום וקנה שבתה וחזר ולן ציתו: מערב
ברגליו בשני. נרץ לערב ברגליו אף בשני ואינו יכול ללכת בשני חוץ
לתחום ע"י קנייה הראשונה או אם נאכל עירובו המערב צפת ונאכל
עירובו ביום ראשון לאחר שקנה העירוב אי אחס מודים לי שאינו יוצא
ועליו בשני ע"י אותה קנייה: הא לא"י. ר' אליעזר קמהדר לה וקאמר
ודאי אף לדברים צ' קדושות הן ולא גרסינן לא"י אפניו מופני דאינו
דורש לא פסוק ולא ג"ש דכחולי הש"ס הן מרגום של לא"י: ורבנן
מספקא להו. שבת ויו"ט אי קדושה אחת ניניהו אי שתי קדושות:
ועבדי הכא לחומרא. דאין יכול לערב לשני רוחות דלמא חדא קדושה
היא: והכא לחומרא. דאי נאכל בראשון דאין עירוב לשני קדושה
קדושות הן: אי אתה מודה שאין מערבין בתחילה ביו"ט בשבת. אם
לא עירב בין השמשות של ערב יו"ט והנרץ ללכת שבת אי אתה מודה
שאינו יכול לערב מיו"ט לשבת אלאמה קדושה אחת היא והרי הוא כיום
אחד שאינו יכול לערב בחצי היום אם לא עירב בין השמשות: משום
הבנה. שמכין מיו"ט לשבת ולא משום טעמא דחד יומא הוא: אין יוצא עליו בשני. והרי הוא כבני עירו דודאי שתי קדושות הן ואין עליו חשש ספק:
הרי

בכל מערבין פרק שלישי עירובין לח.

אי אתה מודה שמה יבקע הנוד. תימה להנהו דמפרשי טעמייהו
משום דאין צריכה או משום ראשית כו' כיון דקמתי סיפא אי
אתה מודה שמה יבקע הנוד מנא להו דלא הוה טעמא משה"ל וי"ל דידע
הש"ס שאין זה עיקר טעם ואע"פ שהן עצמן לא היו מושגים זה הטעם
עיקר מ"מ היו שואלין אותו לדעת מה

ישיב וכענין זה יש צנחם (דף ע"ו):
גבי אצנים תמימים שנתערבו
באצנים צעלי מומין דרבי אליעזר
אומר יקרב ורואה אני את צפר של
צעל מוס כאלו הן עפים ואין זה
עיקר טעמו דנערב ורובע מודה
רבי אליעזר וטעם צעל מוס משום
דכתיב מוס צם לא ירצו הא על ידי
תערובת ירצו ור' אליעזר דקאמר
רואה אני כאלו הן עפים היה שואל
לחכמים למה לא יכשירו מאותו טעם
אע"פ שהוא עצמו לא היה חושש
לאותו טעם וכנהני רבות צט"ס^א:
אמרו ל' אליעזר דל' אליעזר
הו כבני עירו ולרנן כיון דמספקא
להו הו כחמא גמל:

ורבי אליעזר התם משום הבנה.
וא"ת ולמה לי טעמא משום
הכנה חיפוק לי דאסור למיקני שבתה
בשבת פ"י צו"ט כיון דצו"ט אסור
ללכת חוץ לתחום דלאמר פרק צ'
דפ"ה (דף י"ז). דאין מניחין עירובי
תחומין מיו"ט למחר ואע"ג דהתם
לא שייך ציה הכנה דהא נולדה ציה
מותרת צו"ט ואור"י דלענין לטעמא
דהכנה משום דמאן^ב דשרי התם
למיקני שבתה בשבתא א"י משום
דצנן הקשו ל' אליעזר גס מעירובי
חצירות ולק נרץ למח משום הכנה
מדע דהכנה נמי שייך בעירובי חצירות
דהא רב פוסק בשמעין כר' אליעזר
דשמי קדושות הן ורב גופיה פסיק
צריש פרק צ' דפ"ה (דף ע"ו): דהלכה
כת"ק דלאר ר' יו"ט שחל להיות צע"ט
אין מערבין לה עירובי תחומין ולא
עירובי חצירות וכוין דשמי קדושות
הן אמאי אין מערבין ע"כ משום
הכנה ומיהו התם דקאמר רבי מערבין
עירובי חצירות אכל לא עירובי
תחומין מ"ט דמדשרי עירובי חצירות
משמע דלית ליה הכנה וא"כ למה אין מערבין עירובי תחומין ולמאן
דאסר למיקני שבתה בשבתא ניחא אכל למאן דשרי קשה ושמא י"ל
דצנה פליגי רבי ורבנן דרבי סבר לא שייך איסור הכנה בעירובי חצירות
כיון דצו"ט טוב שרי להוציא מחצר לחצר: משום הבנה. איסור
הכנה דאורייתא היא כדילפינן לקמן בשמעין ומה שאוסין מיו"ט לשבת
משום עירובי תצלינן מפרש רבה בפרק אלו עוצרין (פסחים דף ע"ו):
משום הואיל ומקלעי ליה אורחין וא"ת והיכי צעו צאלו עוצרין (סע) למימר
דר' אליעזר לית ליה הואיל א"כ לדידיה איך אופין מיו"ט לשבת הא
אית ליה איסור הכנה הכא בשמעין וי"ל דההיא דאלו עוצרין סבר
דאסור למיקני שבתה בשבתא ווא לא צריכין לטעמא דהכנה כדפי'
ועירובי חצירות נמי סבר דההיא דאלו עוצרין דמערבין ל' אליעזר
מיו"ט לשבת כיון דלית ליה הכנה וא"ת הא אכתי מוכח צפ"ק דבינה
(דף ע"ד) דלית ליה ל' אליעזר הכנה גבי ציה שנוולדה בשבת דקאמר
רבי אליעזר דעין היא מחלוקת צ"ש אומרים תיאלץ צו"ט וצ"ה
אומרים לא תיאלץ וי"ל דרבי אליעזר סבר צ"ש דשומתי"ל הוא ועוד
דמניא צפ"ק דבינה (סע) דר' אליעזר אומר תיאלץ הוא ואמר וריצב"א
אומר דלא שייך הכנה בצפיה וצישול דאין זה אלא תיקון בעלמא
שמחוקן המאכל ולא שייך הכנה אלא לענין ציה ועירוב שהוא דבר חדש:
אמר

הרי
משמע דלית ליה הכנה וא"כ למה אין מערבין עירובי תחומין ולמאן
דאסר למיקני שבתה בשבתא ניחא אכל למאן דשרי קשה ושמא י"ל
דצנה פליגי רבי ורבנן דרבי סבר לא שייך איסור הכנה בעירובי חצירות
כיון דצו"ט טוב שרי להוציא מחצר לחצר: משום הבנה. איסור
הכנה דאורייתא היא כדילפינן לקמן בשמעין ומה שאוסין מיו"ט לשבת
משום עירובי תצלינן מפרש רבה בפרק אלו עוצרין (פסחים דף ע"ו):
משום הואיל ומקלעי ליה אורחין וא"ת והיכי צעו צאלו עוצרין (סע) למימר
דר' אליעזר לית ליה הואיל א"כ לדידיה איך אופין מיו"ט לשבת הא
אית ליה איסור הכנה הכא בשמעין וי"ל דההיא דאלו עוצרין סבר
דאסור למיקני שבתה בשבתא ווא לא צריכין לטעמא דהכנה כדפי'
ועירובי חצירות נמי סבר דההיא דאלו עוצרין דמערבין ל' אליעזר
מיו"ט לשבת כיון דלית ליה הכנה וא"ת הא אכתי מוכח צפ"ק דבינה
(דף ע"ד) דלית ליה ל' אליעזר הכנה גבי ציה שנוולדה בשבת דקאמר
רבי אליעזר דעין היא מחלוקת צ"ש אומרים תיאלץ צו"ט וצ"ה
אומרים לא תיאלץ וי"ל דרבי אליעזר סבר צ"ש דשומתי"ל הוא ועוד
דמניא צפ"ק דבינה (סע) דר' אליעזר אומר תיאלץ הוא ואמר וריצב"א
אומר דלא שייך הכנה בצפיה וצישול דאין זה אלא תיקון בעלמא
שמחוקן המאכל ולא שייך הכנה אלא לענין ציה ועירוב שהוא דבר חדש:
אמר

הרי

פ"א א מ"י פ"ה מהל'
עירובין הלכה ה סמג
עש"א א טע"ע א"ס מ"י מ"ו
ע"פ ח:
פ"ב ב מ"י ט"ס הלכה ח
טע"ע טע"ע טע"פ ח:

רבינו הננאל

מתני' ר' אליעזר אומר
יו"ט הסמוך לשבת בין
מלפניה בין מלאחריה
מערב שני עירובין
ואומר כו'. תניא אמר
לו לר' אליעזר אין אתה
מודה שאין מערבין ליום
אחד חציו לצפון וחציו
לדרום אמר להם אבל
אמר כשם שאין מערבין
ליום אחד לצפון
וחציו לדרום כך אין
מערבין לב' ימים (אם)
[יו"ט] אחד לצפון (ואם)
[יו"ט] אחד לדרום. אמר
לו"ט (אם) [יו"ט] אחד חזא
קדושה היא (ואפשר) [נאי]
אשרון לחלקי הכא כב'
ימים ב' קדושות הן אמר
לו אי אתה מודה שאין
מערבין לכתחלה מיו"ט
לשבת אמר להן אבל. והא
לא"י קדושה אחת הן א"ל
התם משום הכנה שאין
יו"ט מכין לשבת. אמר
להם ר' אליעזר אי אתם
מודים שאם עירב ברגליו
בראשון מערב ברגליו
בשני נאכל כר' ומפרש
בפ' מי שהוציאוהו לבתים
דחנן מי שבא בדרך והיה
מכין בדרך או גדר כו'
ואמרין בגמרא זהו
שאמר העני מערב
ברגליו ולא יצא העשיר
חוץ לעיר ואמר שבתתי
במקומי לפי שלא תחידו
לערב ברגליו [אלא] למי
שבא בדרך וחשכה לו
לדברי ר"ם ר' יהוד' אומר
אחד עירוב עשיר כו':
ת"ר עירב ברגליו
בראשון מערב ברגליו
בשני נאכל עירוב
בשני [אין] ויצא עליו
בשני דברי רבי ר'

הגהות וצינונים

[א] גיר' ירושלמי ור"ף
בה' "הראשון"
וענין, וכן בבבלי
(גליות) כ"ה הנוסחא
בדפוס
בבבלי
ובמשניות אבל ביר"ף
הנוסחא בתרי בב' קמאי
"הראשון"
ובתרי בב' בתראי
"בראשון" "בשני" והיא
הנוסחא הטובה (דק"ס):
[ב] צ"ל [הם] (גליות):
[ג] צ"ל ערב יום
הראשון, וכ"ה ברע"ב
(רש"י: [ד] בבכ"ז נוסף
היינו לרוח אחת דיינו
שני ימים. [ז] צ"ל
משום מאן דשרי
(בארות המים): [ח] [פ]
מחלוקת ב"ש, ע"י תוס'
שבת קל ע"ב ד"ה ר"א:
שמותי הרא' (גליות):

(6) לעיל לט. ע"ש;
(7) כחושט פס: ז: זא.
גיתין כג: ד"ב כח: כט.
(8) קס: חולין קנא:
(9) ב"ש ג, ח' מוספא:
(10) ב"ש ה, ה;
(11) שבת דף קי"ג, (1) ע'
שבה ש"ס קנא. (ב' ברוס')
(12) דף ק"ז, (1) ב'
מ, (1) לעיל לח, (2) ד"ה
ל, (3) "וע"פ חוס' ב"ש
ג, ד"ה ר' יוחנן; (4) דף
לח; (5) ב"ש דף ד, ד'
(6) ע"ה.

(א) במשנה ואומר אם
עירובי כז"ל [ס] וכן בגמ':

צורבא מרנבן. חלמי
הסס [צ'רס שבת קטן].
נלחם נלחם
רביד
מסדחין סא. ועוד]. עי
קליטין עי
רפוי לעול נח ע"א
מחנה אדם ע"א
כסכסא. היסע לו
לכלה סא פירוש טעל
סכס וכל עשר מנערים
סכס וקטן וסא מנערים
חירותא וסכסות חיות
מנער רי"ט חתמי
ואומר אה היום סא
ולמחר קדש יחי אלו
חירותא ומסכסות ע"א
קדש היום קדש ע"א דברי
למלס ויחול נקן סימן
ולמחרת חור ואומר קדש
היום חול ואומר קדש
היום חול מרובה ע"א שאל
קדש היום קדש ואומר
חול הרי נעשה חירותא
ואומר נעשה נעשן
נעקין. ואומר חיותא.
סאל סא נרסלס שמה
קדש חול אה דברי
למס [צ'רס ג.]

א בכתי' ראשונים ע"ד
 פתח וכן הוזה היה בתי'
 כ"ל **אמר** ש"ל שמתא'
 וכן **אמר** חזמא וכו'
 (כתי' דפרי'')
ב בכתי' דפרי' **מתי'**
נ נמי דפרי' וכן הלשן
 (דקיס') וכלשן
 החיגול כ"ל שש"ס'
 [ג] ויחלשל מר' דר' פ'
 וכן **הראשון והשני'**
 (גליון). וצ"ל לעיל לה'
 א: **א** כראש' וברבני'
 יתותן' (ועד ראשונים)
 הנורס החלניני' היה
 וכן ראש חדש היה
 (רש"ש ע"ש)
ב בכתי' ובדפרי' א'
 צורא מרבנן הוא **אמר'**
א ש"ל שמתא' וכו'
ב בכתי' נוסף לעיוני'
ב בכתי' **בתי':**
 דפרי' ראשונים ודפרי'
 לשון רש"י למה תיבת'
 הדיבוי' וכן
 מחלול **ובאותה דפני'**
ד דפרי' עזיל ש' ש"ל
 וכו'. והא עזיל הנוסחא'
 האמתית דקא אשאראל'
ב (כתי' דפרי') חתוב'
 חתן (כתי' דפרי') חתוב'
 בגולה קמיוני' ליתא
 בדפרי' וכן ליתא
 ברש"י שבר' פ'
 בראשונים שמעיק'
 (רש"י ע"ש) וכו'
 אדרכתא ב"ה מיו'
 מדרא אמר ר"י אומי' ש'
 יריס' ש"ל מערב אדס'
 וי' ודכתבתי הוסי'
 (ב"ה א' אהם) והוספה'
 ממלמד אחד
 (דקיס') מר' ראש'
 משיב' עזיל שדה'
 ממי' **ב** בדפרי' דזינו'
 ודחלניני' כה כמ' וכו'
 (כתי' דפרי') ב"ה **ב**

עין משפט
גר מצוה

צד א ב מ"י פ"ח מהל'
עירובין הלכה ט
טוש"ע א"ח ק"י חנו סעיף
:3
צ"ג מ"י שם הלכה ה
וטוש"ע א"ח שם ס"א:

[illegible]

וְכֵן בִּצְדָה שְׁנֹדָדָה בְּיוֹם רֵאשׁוֹן. פִּי' לֹא הוּדוּ לוֹ שֶׁתִּתְחַלֵּל אֶפְסִלוֹ בְּשֵׁנִי דְקָדוּשָׁה אֲחֵת הִיא וְכִצְדָה בִּצְדָה (דף קא.) דְּפִרְיָן לִמְלֵאן דְּגִזְרָה בִּצְדָה מִשּׁוּם מִשְׁקָן שִׁזְזוּ קֶשֶׁה דִּר' יְהוּדָה דִּהֲכָא אֲדִרְבִּי יְהוּדָה דִּפ' חֲצִית (שבת קמג.) דִּמְקַן ר' יְהוּדָה אֲזִמְרָא אֲסֵי לֵאזְלוּלֵין הֵיזְבָּא מִזֵּן מוֹתֵר וּמִשְׁנֵי אֲמַר ר' יוֹחָנָן מוֹחֲלָתָא דְּהִסְטֵר לִפְרִיךְ לִימָר הֵיזְבָּא חֲצִית מִתְּלִיף כִּדְרָא דִּהֲכָא אֲסֵי הֵיזְבָּא מִתְּלִיף לֹא הִיזְבָּא מִרְוּחָא כְּלוּם דְּרִבְנָן מִתְּמַרְרִי טוֹפִי וְהֵא דִּלְאֲמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּפ' חֲצִית (דף קמג:) הִלְכָּה כִּר' יְהוּדָה הֵייוּ לִפִּי מַה שֶּׁהִיזְבָּא הַשְׁמַנָּה שְׁנֵיזָה כִּדְאֲמַר בְּהַגְזֵל עֵצִים (ד' ק"ג: י"א:) וְלִמְלָא דִּלְפִסְכִּיתוּ וּתְתִיזוּ הִלְכָּה כִּר"מ וְצִלְלוּ הֵיזְבָּא אִין סִבְרָה לִפְסוּךְ כֵּאֵן כֹּל הַסִּבְבָּא וְאִין לִהֲלָרִי^ב.

דסכרת חכמים הפוכה
וממנה דק"ל כרז דפסיק לעיל^ה כד'
זקנים דשבת וי"ט ז' קדושות הן
וצב^ה ימים טובים של ר"ה קי"ל הן
כוחות דגולה וזה אסורה בזה^ה והיינו
אסאף תפורת חכמים: **א"ל אתם
מודים ד' שאם באו עדים ב'** מימה
לרבה דלחמך צפ"ק דביצה (דף ה.)
מתקנת רבי יוחנן בן זכאי שהתקן
שהיו מקבלין עדות החדש כל היום
כולו ביצה שרי וזי לא נחלקו ר' יוסי
ור' יהודה אלא בזמן שצבמ"ק קיים ולא
לדורות וי"ל דנפקא מינה אף על גב
דפסליגי צב"י בזמן שצבמ"ק קיים
כדלמשמע לעיל דקמי שיהיה ר"ה
שבתא תתעבר מי"מ נפקא מינה
פלוגמיהו גבי לאחר חורבן לבני צבל
דהא דקאמר רבה מתקנת ריב"ז
ביצה שריא היינו דוקא לבני א"י
כדקדקתי^ה הם צהדיא הא לן והא להו
לפני שיש להם היכירא שנשמתה לן
אחר חורבן שהיו מקבלים
עדות כל היום אבל לבני צבל שלא
נשמתה להנהיג דלעולם עושין ז'
מימים ביצה אסורה דכמו שזומן
שצבמ"ק קיים היה נמשך להם ז' ימים
קדושה אחת הוא הדין לאחר חורבן
דאיין ניכר להם שום שינוי בין קודם
חורבן בין לאחר חורבן והא דקאמר
לקמן^ה וכן היה רבי יוסי אוסר בשני
מימים טובים של גלויות ומופרש רבא
דה"ק וכן היה רבי יוסי אוסר בשני
מימים טובים של ר"ה בגולה לאו היינו
אליצא דרבה דלדידיה עיקר פלוגמיהו
בזהי אלא רבא לטעמיה דלמר פ"ק
דביצה (דף ק) לא מתקנת רבי ז' ואילין
ביצה אסורה דמי לא מודה ריב"ז שאם

יצאו עדים מן המנחה ולמעלה פירשו סמוך לחשיכה כל כך שאין שהות
ציוס כדי לקבל עדות שנוהגין היום קדש ולמחר קדש שאע"פ¹ שידעין
שלא יקדשוהו היום אלמא קדושה אחת היא שאע"פ שצטלה תקנתא
בראשונה אחר חורבן שהיו מקבלין עדות החדש כל היום מסתמא לא
צטלה לגמרי דבסמוך לחשיכה אין פגול לקבל עדות ונוהגין אותו היום קדש
בר' ורש"י ורבינו חננאל פירשו שם כל אחד ואחד לפי שיטת גירסתו
ול"ל
ל"א והוא ליה ראשון חול או ציוס ל' נקבע והוי שני חול הוא דעבדי
ספק ציוס ל"א לחודיה אימקון אלף אף משום שמא צאו עדים מן
של אלול שמא יצאו עדים שגוראית הלכנה צו ויקדשו צ"ד את החדש
ורית קרב כהלכתו תמיד² של חול ושיר של חול הממוקן ליום זהשיר
צין הערביס אומר שיר אחר הסידורי מסבל שכמו כדלמרינן צפרק
שכבז קרב בשיר של חול תיקנו שיהיו מקדשין החדש מחר ומיום
שים נוהגין קדש כחלמיו שכך תקנו שיהיו נוהגין אותו היום קדש
הערותקין מז"ד עושהגין שני ימים טובים לאו משום ספק נראה
והמשום שמא צאו עדים אחר תמיד של צין הערביס וטבוג צ"ד שיהיו
נח אן דרחקין מז"ד מספקא לן דילמא הכי הוה ותרווייהו קדש:
ורצנן

ללא ישיע אדם. בשבת או ציו"ט סמוך לחשיכה עד פתח מדניה כדי להסתקרב למרחק להיות מוזמן ליכנס כשהחשך מיד אלמלא אף על גב דהילוך גרדא עביד ולא אמר מידי אסור וגבי עירוב אי דיעבור הוה אסור משום הכנה בשתיקומא נמי הוה אסור: מובהא מ"חא.

לֹא יִמְלִי אִדָּם עַל־
לְמַחֲרָן מִיד הָדָר בִּיּוֹ
וְלֹא הָדָר בִּיה הַתָּמָּם
מוֹכָחָא מִלְתָּא הִיא
אִמְרִי־^ט שְׁמַעְתָּא מִשְׁכַּח
אִמְרִי חֲמָרָא אִירְכֵם לִ^א
עִירֵב בְּרַגְלֵי בְּיוֹם
בְּשָׁנִי עִירֵב בַּפֹּת בְּיוֹם
בְּיוֹם שְׁנֵי עִירֵב בַּפֹּת
בְּשָׁנִי עִירֵב בְּרַגְלֵי בְּ
בְּשָׁנִי שְׁאִין מַעֲרֵבִין בְּ
בְּיוֹם רֵאשֹׁן מַעֲרֵב
אִמְרֵי שְׁמוּאֵל^ב וְבִאֲוֹתָ
דִּיקָא נְמוּ מִתְנִי^ב דְּקָא
מוֹלִיכֵי בְּרֵאשֹׁן וּמִחֲרָן
לֹא בְּשָׁנִי מִחֲשִׁיד עֲלִי
דִּילְמָא הַתָּם^ג עֵצָה מִ
יְהוּדָה אֹמֵר רֹאשׁ הַ
תַּתְּעֵבֵר מַעֲרֵב אִדָּם
(ב) עִירֻבֵי בְּרֵאשֹׁן^ג
בְּרֵאשֹׁן לְמַעֲרֵב וְ
בְּרֵאשֹׁן וּבְשָׁנִי כְּבָנֵי
וּבְרֵאשֹׁן כְּבָנֵי עִירִי^ד וְ
אִמְרֵי ר' יְהוּדָה מִתְנָה אִ
רֵאשֹׁן וְאוֹכְלָה בְּשָׁנִי
בְּרֵאשֹׁן תֹּאכַל בְּשָׁנִי
דְּוֹסָא בֶן הֶרְכִּינֵס אֹמֵר
בְּיוֹם שֶׁל ר"ה אֹמֵר ר'
יֹסִים^ה רֹאשׁ הַחֲדָשׁ הַזֶּה
וּלְמַחֲרָן הוּא אֹמֵר אִנִּי
הוֹדוּ לֹא חֲכָמִים: ג
אִמְרֵי רֵב ר' יֹסִים הִיא
לְר"א בְּר"ה שְׁהִיא יִרְדָּה
אִדָּם שְׁנֵי עִירֻבִין וְ
לְמַחֲרָן וּבְשָׁנִי לְמַעַ
וּבְשָׁנִי לְמַחֲרָן עִירֻבֵי
עִירֵי עִירֻבֵי בְּשָׁנִי וְ
יֹסִים אֹסֵר אִמְרֵי לֹהֵן
שֶׁאִם בָּאוּ עֲדִים
שְׁנוֹהֲגִין אוֹתוֹ הַיּוֹם

לְאֹהֲבָיִם. לְסֻבְרֵי לְמַרְוֵיהֶן קְדוּשָׁה אֶחָת הֵיא וְזֶהן מִגִּבְעֵיהֶן אֵין
 וְזֶהן וְהַלְלֵנָהּ^פ כִּמּוֹ נִחְלָךְ חוֹשִׁים (מַעֲמֵד לֵב): אֵם
 לְאֹהֲבָיִם אֵם מִחֵר. אֵם הֵיזֵם הוּא הַתְּלִילָה הַיּוֹם וְאֵם מִחֵר מִחֵר: וְאֵם הוּדוּ
 לְאֹהֲבָיִם. גִּמְ' ^ק מִפְּרָשׁ אִי אֶתְנָהּ קִי וְקֵא סֻבְרֵי לְאֹה סֶפֶק הוּא אֵלֵּא
 חוֹשׁ רֶשֶׁשׁוֹן הוּא רֶשֶׁשׁ חֵשׁ אוֹ אֶזְכְּרוֹן קִי וְקֵסֻבְרֵי לְאֹה מוֹזִיכִין שֶׁל
 גִּמְ' לְרִמָּה בְּרֶשֶׁשׁ הַשֵּׁנָה: גִּמְ' מוֹדִים הַכְּבִיּוֹם. אֵע"ג דְּפִלְגִי עֲלֵיהּ דְּר"א
 בְּשִׁבְעַת וּי"ט^ק הֵכָא מוֹדוּ דְּב' יָמִים מוֹזִיכֵם שֶׁל ר"ה ב' קְדוּשׁוֹת הֵן דִּלְד
 מִמְּנֵיהֶן חוֹל וּמִשּׁוֹם סִפִּיקָא דִּלָּא יִדְעִין אִי עֲזָרְהוּ ב"ד וְקִדְשׁוּ יִרְחֵא ב'י
 לְאֹה: וְר' יוֹפִי אוֹפֵר. דְּקִסְקֵר לְאֹה מִשּׁוֹם סִפִּיקָא דְּשִׁמְאָא בְּאֹה עֲדִים בְּיִזִם
 וְהַמְּנָה וְלַמְּעֵלָה אִתְּמַקֵּן לְמַרְוֵיהֶן קִדְשֵׁי לְדַמּוֹר רִכְנָן שֶׁהוּ מִלְּפָנִין בְּיִזִם
 הֵיזֵם וְהַגִּין אִתּוֹ הֵיזֵם קִדְשׁ שִׁמְאָא י"ט הוּא וְהַתְּלִילָה^ק תְּמִיד שֶׁל ר"ה
 שֶׁהוּא הַלֵּלִים אֲוִמְרִים בְּמִקְדָּשׁ בְּיִזִם הִרְאֵשׁוֹן כו' [תְּמִיד פ"ו מ"ד] בְּתַמִּיד
 שֶׁמֶתָרָא שֶׁל ר"ה (ד' ז'): וְאֵם עֲדִים אֶחָד תְּמִיד שֶׁל ב' צִין הַעֲצָרִים
 הַמִּתְמַרְתִּים מוֹזִין שֶׁעֲמֵתוֹ כְּדִי לִמְרַם שֶׁל הָרָאָא לִי"ט וְיִמְ"א גִמְרֵי אֵין
 לְאֹה שֶׁנִּי חוֹל סֶפֶק בְּיִזִם ל"א וְהוּא רֶשֶׁשׁוֹן חוֹל קֵא עֲזָרֵי אֵין
 קִדְשֵׁא קֵא עֲזָרֵי אֵלְמָא שִׁנְיָא קִדְשׁ: אִי אֶתְּמַם מוֹדִים כו'. כְּדִפְרִישִׁתִּי

פז"ר **בהלכותיו ש' חול'** (ותחתיו "תמיד" ליתא) ובשאר דפוין **בהלכות** תמיד של חול: [ט] **ציל בדרמשני** התם יעבי"ן: [ז] **ציל אע"פ** (באה"מ): [ס] כ"ה נוסח הרי"ף אבל עי"ש הנוסח בכל המשנה, וברובי סריקי חלו כ"ה בהגאון הב"ח, או שהיה את כל המשנה כנוסח הרי"ף, וכ"ה הנוסח בכמה כת"י (דק"ש עי"ש):